

מתואר כך בפרוטוות מוגלים של הילדיים: זובנידב הקטנים יאנז'ין
אותם וביצד כל תינוק ותינוק דגל אדום או יrox או לבן או כחול, ורגל דגל
ודגל מכוסה אוחיות של זהב, ובראש כל דגל ודגל גפוח, ובכל גפוח
ותפוח, דולק נר, וכל הנרות מאירים ככוכבי לכת – – –".

"אחוות-האויריים" עולה גם מתיאור הנשים שבצורת-הנשיות: "ז"ד
שאנו נושאים מבטנו כלפי מעלה כדי לצפות בנשים, נמשך מבטן (בלא
לנתק את הרץ) יחד עם מבטן שלهن כלפי מטה, שכן איזנישס

העומדות בעזרה זנות עיניהן בהקדישה הרוממה".

בהמשך, בעזרת הקידומת החוזרת "באותה שצ"ה", הולכת הרמותה
הfanורומית הרחבה ומתקדמת בהדרגה ברפאל מזה ובמריס בלה. שוב
מקיעה הלשון האסינדנטית את התווחשות מרכז הרץ הברטולוני
של זה אחר זה, והופכת תמונה המניה את מרבייה זה לצד זה:
"באותה שעה חזר החוץ וקרא, כבוד הבוחר המושלך מר רפאל בכבדים
בכבוד התורה ולגנון ניגון יפה; באותה שעה קם רפאל ולהן אזל ארון
הקודש ונטל את ספר תורה מידו של החוץ – – –"; "באודה שעה
נדקה תינוקת אחת בין רגליים של המרקדים וקבצה כלפי רפאל –
– –". באותה שעה נשמט הדגל מתרך ידה ועננה הנר – – –".

אם להוסיף ולהתבונן בדרך חיבוריהם של הבלאטטי והבזיסיקאי
בפרק שלפנינו, יש לתת את הדעת לתמונה הייצה, תמבוצ הנשים
ש"הוציאו ראשיהן מבعد חלונות עזרות-הנשים לתוך ביתה-מדרש,
וראשיהן היו תלויים כקהל-יונים על כותורת קיר". הקפהה כבצ' זו של
הנע בתוך הנח מוצאת את ביטויה גם בתמונה הבאה, ובעיקך בתחום
של דרך מסירתה: "ויאפילו החסידים הוקנים שדורכם בקודש בצעת תפילה
ויריקוד בהתלהבות גדולה בבחינת התנא רבי עקיבא כשבאש מניחו
בزوית זו מצאו בזוית זו היו מתאפקים בכל יכולתם מדרך גבודה זו,
ולא היו יכולים להרים יד ולטפח מחמת נועם התהפלות א"ז על פי
שלכם היה בוער כאש". כאן לפנינו משפט ארוך, מורכב ומאתגר שאל
תוך הלאו שלו ("לא היו יכולים להרים יד – – –") שוקמה בדיעד
תמונת ריקודם האקסטטי של החסידים ושל רבי עקיבא.

ניתן לומר בහנלה, שהפרק האחרון של "אגdom הסופר" שנדב בסימן
יציאה של מריס אל מעבר למחיצה: הפעם רוקחת מריס "באמצע"
מעוגלים של הוקנים הרבים המרקדים כשטרפרי תודה בידיהם, הפעם גם
מתקבצת היא אל רפאל, ושוב כבמי-ילדותה, היא גושכת את הספר.
ההצחה אל תוך "חללו חשורי" של הארון הרץ מחזירת אותו לאל